

Răstignim și venerăm. Firi nestatornice și extravertite, trădăm cu ușurință și ne spălăm liniștitor cu săpunul inocenței, în eternul gest al lui Pilat din Pont. De altfel, suntem foarte telegenici. Plângem cabotin pe cei dispăruți, pe care promitem solemn cu nasul în batistă, să nu-i uităm toată viața. Și ne ținem de cuvânt! ...vreo câteva clipe. Până apare sau dispare altcineva (plasturii sufletești sunt foarte eficienți astăzi!).

O ținem, de fapt, din reculegere în reculegere. Scăldăm fotogenic, convențional și pios, cu lacrimile regretelor, florile pare sau impare, în funcție de cât de lungă este despărțirea, în solemnele acorduri ale Requiemului în Re minor Lacrimosa de Mozart. Două minute mai târziu, fugim la schi, să prindem trecătoarea zăpadă a mieilor.

Ridicăm statui doar post mortem. Contemporanii noștri își câștigă laurii valorii adevărate și efemere după principiul că viața nivelează, în timp ce doar neființa înalță pe soclu.

Risipitori și mari singuratici, avem revelații tardive. Cei pierduți devin brusc „cei mai iubiți dintre pământeni”. În ceea ce ne privește, trăim morometjian, scăldându-ne în timpul răbdător al unui iluzoriu etern sezon paradisiac.

Ne ofensează mediocritatea, ne dezechilibrează lipsa reperelor, ne cutremură urâtenia de orice fel, dar punem mai mult preț pe bocet, ca în Povestea cu drobul de sare. Ne place să ne plângem soarta și să ne întrebăm, dacă știm limba lui Horațiu: Quo vadis?, sau neaoș: Încotro? Și așa, Povestea cu drobul de sare devine story național. Drobul de sare e Steaua noastră Polară sau, mai bine zis, meteoritul care o fi distrus dinozaurii cândva și, din necunoscut, amenință fiecare zi a existenței noastre efemere.

Tratăm funeraliile cu tot respectul. Viața ne face transparentți, în timp ce doar neființa ne face vizibili. Am devenit incapabili să elogiem altfel decât in memoriam. Preferăm postumele. Pentru a venera, trebuie să răstignim. Regretăm doar după ce pierdem. Ucidem cu indiferență, criogenizam cu detașare. S-a mai dus cineva? Who cares, anyway? Să ne grăbim să facem un monument din vorbe, din clipe de reculegere și omagii tardive. Că dă bine. După care tragem jaluzelele, să nu fim deranjați, să nu fim de găsit.

Ocupați să-i mitraliem pe cei răi, îi ignorăm pe cei buni. Lichelele ne fură timpul, așa cum ne fură, cu dexteritate, portofelul, cu actul nostru de identitate cu tot. De fapt, cu noi înșine...

Îl tot grațiem pe Barabas, de două mii de ani și îl condamnăm pe Inocent. Pentru că doar primul face rating. Trecut pe la cabina de machiaj, devine înger. Ne jucăm la zaruri conștiința.

Și trăim cu speranța că ocazionala și cadentata curățenie de primăvară pascală ne salvează: Începem înviorarea de dimineață! Deschidem mai întâi larg fereastra (a camerei, a sufletului... care vrem). Atenție: la 1 inspirăm adânc un gând frumos, la 2 expirăm un resentiment. Și iar: la 1 inspirăm parfum de salcie sfințită, la 2 expirăm noxele sufletești. Și tot așa: 1-2, 1-2! Foarte bine, continuați... păstrați ritmul: 1-2, 1-2... nu vă opriți, nu vă opriți, păstrați cadența, exersați, respirați, exersați, respirați... avem timp suficient... toată viața!

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu